

0928 – 28. september

Forakt ikke Herrens tuktt! Bli heller ikke motløs når du tuktes av ham. Heb 12: 5.

Du har fått den store nåde å tro dine synder er forlatt. Du tror du er et Guds barn. Likevel har du veldig lett for å bli utålmodig og misfornøyd over den måten Herren fører deg på i livet. Bare fordi ikke alt har gått slik som du i ditt hjerte har ønsket og tenkt. Det er kanskje noe du spesielt sterkt hadde ønsket deg, og som du ikke fikk. Mens noe du rett og slett fryktet, har derimot rammet deg.

Det er nettopp deg vi vil tale noen ord med i dag. Mange tilfeldige sorger og prøvelser kan også gjøre hjertet ondt. En forfølges kanskje av mennesker en viss tid. En annen blir syk, men blir på ny frisk. En tredje har opplevd et tap, som riktignok ikke hadde betydning for hans framtid o. s. v. Men slike ting er egentlig bare små prøvelser som en snart finner trøst mot.

De virkelig dyptpløyende prøvelsene er de som synes å ha avgjørende betydning for hele ditt liv og din framtid, når du ser ditt livs største forhåpninger og ønsker slår feil.

Du søkte lykken, men synes å ha blitt ulykkelig. Du er bundet til noe du ikke kan ha noe håp om å bli fri fra i dette livet. F. eks. en sykdom eller et menneske du er blitt bundet til for hele livet, og som er et kors for deg. Eller du har knyttet hele ditt hjertes lykke til en bestemt person, – og så er denne personen tatt fra deg o. s. v.

Du som nå sørger i det stille, og føler deg ulykkelig: Løft nå øynene dine opp og se framover mot den uendelige evigheten! Er du nå helt sikker på at du ikke trenger denne Guds underlige og harde skole for at du skal nå lykkelig fram?

Har du så fullstendig glemt hvor stor og skjebnesvanger en strid det gjelder, hvis du skal bli frelst og komme til himmelen? Du vet jo at hele verden ligger i det onde, og at det er få som blir frelst, ja, at «den rettfærdige vanskelig blir frelst».

Du tror og erfarer at hele ditt vesen er gjennomsyret av den gamle slangens gift. For slik er det i sannhet med hvert eneste menneske. Hjertet ditt er en hissig og lett tennbar ting, som alltid vil i feil retning. Ditt kjød er fullt av lyster og begjær. Du tror og ser at hele verden omkring deg er full av fristelser, og hvordan djevelens makt og list er så stor og omfattende at mangt et stort Guds menneske er blitt forført og hemmelig bedratt, så de er gått evig fortapt.

Det er jo forferdelig å se en slik tilstand. Men likevel kan du altså tro at du er den eneste som skal være fritatt fra all fare! Deg kan det falske hjertet og den gamle slangen aldri bedra, – tror du. Er du så overbevist om at det skal nok gå godt for deg å komme igjennom alle farer i denne verden –?

Vel, sier du, men hvor vil du da hen med alt dette? At jeg synes jeg er blitt ulykkelig, er vel ikke det samme som at jeg er så selvsikker at jeg tror jeg er fritatt for all fare i evighet?

Jo, her er nok en dypere sammenheng enn du tror. Du kan være sikker på at det er ikke av hjertet Gud plager menneskene, men bare så langt det er nødvendig for den enkelte. Vær du sikker på at hvis ikke prøvelsene var nødvendige for ditt evige liv, så ville den uendelige kjærligheten i Guds hjerte heller gitt deg et Paradis på jorden.

Og om dine prøvelser ikke alltid er sendt for å redde deg fra den evige død, burde det være nok for deg at Herren vil helliggjøre deg ennå mer. Vil døde ditt gamle menneske og gjøre deg mer rik på åndelig kraft, liv og ånd, tro, bønn, kjærlighet, årvåkenhet og ydmykhet.

Eller betyr alt dette ingen ting for deg? Er synden og ditt kjødelige sinn noe du ikke tar så nøye, så det ikke smaker deg at Gud dør dette?

Hvor høyt setter du da Gud og hans vennskap? Hvis Gud vil bli mer æret gjennom deg, skulle da det ikke smake deg? Er du mer opptatt med din jordiske trivsel, enn av at Gud blir æret?

Å, tenk da over, du menneske, hvem som har skapt deg til denne verden med en udødelig sjel! Og ikke bare det, men også sendt sin egen elskede Sønn til en blodig død for at du skulle bli frelst! Har han da ikke også rett til å gjøre deg til «et ærens kar», og føre deg slik at du blir til hans ære? Smaker dette deg tvert imot ikke, så du til og med ergrer deg over det?

«Nei, langt fra», sier du, «det har jeg så langt fra noe imot. Tvert imot er det min inderlige bønn at Gud bare må gjøre meg mer alvorlig og hellig til sitt navns ære. Hvor ofte har jeg ikke bedt ham døde mitt kjød, når jeg har kjent på at jeg selv verken gjorde eller kunne gjøre dette. Nei, det at han dør mitt kjød misliker jeg slett ikke. Men jeg taler om mine bitre prøvelser. Det er disse som gjør meg så ulykkelig».

Du vil altså bli korsfestet og dødet – men uten lidelser –! Du vil oppleve korsdøden leende. Ha nagler gjennom hender og føtter, men uten smerte. Å ja, så fordreid kan det hele fortone seg i vår tankeverden.

Men la det da nå bli klart for deg at det gamle menneske kan ikke bli overgitt til døden uten lidelse. Hvis du ber Gud døde kjødet ditt, må du ikke bli overasket om mye lidelse rammer deg. Med en slik bønn har du selv dratt dette over deg.

Gud hører svært gjerne når du ber ham døde kjødet ditt og la nåden få større innpass i deg. Men han vet da ingen bedre måte å bønnhøre deg på, enn gjennom prøvelser, fristelser, kors og problemer.